

ging tot het romantische en fabelachtige, die, den Grieken nimmer geheel vreemd, door ALEXANDER'S ondernemingen niet weinig toegenomen was, komt ze er toe, de barbaarsche volken te idealiseeren en te projecteeren in hun kultuur datgene waaraan de wereld behoefte had, dat echter het afgeleefde Hellas uit zich zelf niet meer bieden kon; zoo legt HEKATAEUS VAN ABDERA in zijne beschrijving van Egypte — een der meest gelezen werken in dit genre — idealen van zijn tijd, het verlichte despotisme, de rationalistische religie, politieke denkbeelden der Ptolemaeën, in de historie der Pharaonen (WENDLAND), en zoekt den heilstaat niet meer in mythische streken, maar op aarde, aan de oevers van den Nijl. Daarbij komt, dat dergelijke romantische phantasieën gretig werden gelezen en niet minder gretig wellicht nageschreven, terwijl geschriften van werkelijke historische waarde, door Oosterlingen zelf in de Grieksche wereldtaal op grond van eigen onderzoek geschreven, als de „Babylonische geschiedenis” van BEROSOS, den Babylonischen priester van BEL en MANETHO'S *Αἰγυπτιακά*, in de Hellenistisch-Romeinsche wereld, wanneer men althans van Joden en Christenen afziet, weinig of geen aandacht trokken, en eerst in onzen tijd door de Assyriologie en Egyptologie in eere zijn hersteld. De inkleeding beheerschte den smaak, niet de inhoud. Daardoor echter zijn de Grieken zelf mede oorzaak, dat ook de „barbaren” meer en meer afwijken van den weg der historie, en, niet tevreden met den voorsprong dien hun kultuur had in haar oudheid, door allerlei tendentieuze verzinsels ook van hun kant de afhankelijkheid der Helleensche wijsheid van de hunne trachten aan te toonen. Zoo is reeds in de oudere Joodsche traditie bij de Joden de oorsprong van alle kultuur te zoeken, houdt EUPOLEMUS MOZES voor den eersten wijze, den uitvinder van het letterschrift,